

skildrar
samman-
l omgivning-
per in under
lossnat.»

Andå var Woodman tveklöst mer privat och målvänd än offentligt uttalar sig i sitt uttryck. Hennes konst agde rum i enskildhet, med henne själv som den viktigaste betraktaren. Fotografierna skildrar ofta en intim sammansmältning med omgivningen, där hon kryper in under tapeter som lossnat. Det rör sig om ett uppgående i rummets själva fibrer, en vrängning där det inre tar gestalt i det yttre. Författaren Karl Ove Knausgård skriver i en text om Woodman att »hon flyttade... in i konsten och levde i den. Hon ensam med alla blickarna». Francesca Woodman blev kvar inne i bilderna. Hon kom aldrig ut därifrån. Fotografierna förblev hennes hemvist och de är nu vår enda väg in till hennes verklighet.

/ MAGNUS BONS

MISHA PEDAN

Bilder från tunnelbanan i Charkiv.

MOBILZOMBIER

Hans Malm

#mobilism

BOECKER BOOKS, 2015

Varken snöstorm, barnpassning eller en middag på tu man hand kan stoppa användandet av mobilen för människorna i boken. För inte kan utsikten av den gråa tunnelbaneperrongen konkurrera med bilder från »långt bort i Söderhavet« upplagda på Instagram av en avlägsen bekant. Hans Malm visar i sin bok hur mobiltelefonen numera är helt hopkopplad med vår personlighet och fysiska kropp. Boken säger något om vår tid vilket gör den till ett viktigt dokument att kunna titta på om 100 år eller så, när vi undrar hur vi så lätt kunde gå på teknikens inverkan på det mänskliga beteendet i början av 2000-talet. Däremot är jag tveksam till om den passar som soffbordsbok att bläddra i lite varje kväll. #mobilism innehåller nästan 400 svartvita fotografier, ett urval av de 1600 bilder som Hans Malm postade på Instagram med hashtaggen #mobilism. Mitt i boken finns en text av ekonomiprofessor Micael Dahlen, som cementerar mitt intryck av fotografierna. Han frågar sig: Kanske håller vi på att förvandlas till mobilzombier allihop?

/ SUSANNE FESSE

TUNNELBANAN

Misha Pedan

M

SHIMMIRA FÖRLAG, 2015

Mängder av allvar ligger som smog över Misha Pedans bok »M«. Vi ser svartvita människor, djupt försjunkna i sina tankar om vad som ska göras, om som ska hämtas och hur det ska bli med det där dokumentet på jobbet som försvunnit. Flera av uppslagen i boken talar till varandra i form av en diptyk när de utgår från samma scen men med skillnad i skarpa och uttryck. Alla fotografier i boken togs i Charkivs tunnelbana mellan 1985 och 1986, några år före Ukrainas självständighet från Sovjetunionen. Under två år pendlade han fram och tillbaka genom stan och tillbringade 1000 timmar i tunnelbanan. Tristesen han ser går ut genom bladen och förstärks av den massiva tyngden av gråhet i fotografierna. Längst fram i boken finns en text om staden Charkiv skriven 1974 av författaren Vagrich Bakhchanyan. Dessvärre framgår inte hur den är kopplad till fotografierna, vilket skulle varit intressant att veta. På sista sidan finns ett fotomontage av Vladimir Lenin, Misha Pedan och Vagrich Bakhchanyan. Inte heller här finner jag klarhet i budskapet. Kanske är det inte heller tanken att vi lätt ska se sambandet utan fritt associera?

/ SUSANNE FESSE